

„Furtuna s-a potolit. Marea e liniștită ostenită parcă de atâta frământare în deșert.”

- Al. Vlahuță

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XIII

Numărul 691
18 - 24 septembrie 2024

O posibilitate ori, poate, măcar o șansă... Și ultima „predictibilitate” rămasă: complacerea de război ca victime continue...

Cezar Adonis
Mihalache

Un dezastru poate lovi oricând... Iar ceea ce s-a întâmplat în timpul acestor ploii, vijelii și inundații... postcaniculă dovedește că nu există nici un model predictibil „acoperitor”... Catastrofa poate lovi oricând, țâșnind de oriunde, din măruntaiele pământului, din albiile secate până în coastele pământului cu doar câteva ore înainte... Iar pentru astfel de fenomene violente, care, iată, au luat și vieți, nu există modele predictibile... Doar pregătirea, prevenția, organizarea pentru dezastre... Dincolo de

mai grave decât catastrofele în sine... Și este vremea să le cerem socoteală celor ce ne conduc... „Condoleanțele”, bărcile gonflabile, cămășile de „gigolo” politici (luând, iată, locul vestele de salvare) atent spilcuite de camarile de partid, și media aferentă, nu mai reprezintă nici o minimă garanție a faptului că, măcar dincolo de dezastrul în sine, lucrurile se vor mișca... Iar cei rămași pe drumuri vor avea o posibilitate... Or, măcar o șansă...

Din nou urgiile ne-au prins pe picior greșit... Nepregătiți... Și a fost, totuși, o situație de catastrofă nesuprapusă de alte calamități... Dar

UE... Un UE ce nu ne va da nimic fără condiționări... Sau poate nu va mai putea să ne dea pentru că dezastrele îi lovesc și pe alții. Pe cei al căror cuvânt atârnă greu în destinele Europei. Și încă nu am ajuns a fi chiar muștrați de Europa... Că nu ne-am pregătit, că nu am făcut poate șanțuri mai adânci pe lângă case din banii pe care ni i-a dat... Iar momentul de fabulă, anostă și tristă pentru noi, de a fi certați pe post de „greierele” Europei, nu este departe...

Sunt vremuri grele... Iar banii de la buget nu vor ajunge pentru două-trei catastrofe „liniare” sau, mai grav, suprapuse... Nici „Anaful” nu va avea ce să

Minciunile... Ursulei!

Gheorghe
Pipera

În discursul său de convingere a Parlamentului European pentru un al doilea mandat de președinte al Comisiei Europene, Ursula von der Leyen a pronunțat un clișeu utilizat în filmele americane cu (hiper)eroi: „Nu lăsam pe nimeni în urmă”. La un moment dat a zis și că cei ce nu vor prinde trenul nu vor fi așteptați, dar asta nu s-a mai consemnat, că era în contradicție cu clișeul holiudian. Statistic, pe date Eurostat, în 2019, aproximativ 92,4 milioane de persoane din Uniunea Europeană (21,1 la sută din populație) erau expuse riscului de sărăcie sau exclusiune socială. Notă: cele mai ridicate niveluri de risc de sărăcie și exclusiune socială s-au înregistrat în Bulgaria (32,5 la sută) și România (31,2 la sută)... Exclusiune socială înseamnă nimic altceva decât abandon, înseamnă a fi lăsat în urmă. A fi uitat pe peron... În primul său mandat, Ursula von der Leyen a lăsat în urmă aproape 100 de milioane de europeni. Ba mai mult, a reușit să adauge, la finalul anului 2023, încă 2,5 milioane de cetățeni abandonați pe peron. Dar datele oficiale ale Eurostat nu spun tot adevărul. Un recent sondaj la nivel european a relevat o situație mult mai gravă a sărăciei și sărăcirii. Sondajul a fost efectuat de Ipsos Franța, la solicitarea organizației Secour Populaire (ajutor popular). Aproape 3 din 10 europeni (29 la sută) spun că se află în prezent într-o situație precară când vine vorba de toate cheltuielile lor. Aproape unu din trei europeni (27 la sută) declară că îi este foame, dar sar peste o masă. Munca nu mai este suficientă: 35 la sută dintre europeni declară că veniturile din muncă nu le permit să-și achite toate cheltuielile. Mai mult de unu din trei europeni (34 la sută) au renunțat deja la tratamentul medical din cauza situației lor financiare. Mai mult de unu din trei europeni (31 la sută) spun că nu pot satisface nevoile de bază ale copiilor.

Așadar, o treime dintre europeni sunt săraci: fac foamea, sudează datorii de la un salariu la altul, își trimit copiii la școală fără cele necesare, nu se mai tratează medical... O treime din cei 460 de milioane de europeni înseamnă cca 180 de milioane de oameni. Oare acești oameni s-or simți abandonați în gară, privind trenul cum pleacă în goană la 20 de secunde după ce ei au ajuns gâfâind pe peron, cu

copii, cu seniori, cu căței și purcei după ei? Oare or fi atât de mulțumiți să vadă că trenul pleacă plin de migranți, vagoane de bani pentru războiul proxy al SUS cu Rusia în Ucraina, continente de bani pentru combaterea fenomenului natural și astronomic al schimbării climei sau pentru „lupta” cu pandemiile visate de Bill Gates? Oare or fi conștienți că au plătit cu falimentul personal și ruina proprie salvarea de la faliment a băncilor, a producătorilor de medicamente și pesticide, a constructorilor de mașini care mint cu softul privat la emisiile de faz cancerigen NOx, a companiilor big tech care umplu cu zeci de milioane de conturile comisariilor europeni? În legătură cu România, că tot vin frigul, facturile triple și medicamentele la prețuri duble și că tot a făcut guvernul lohanis – Ciucă – Ciolacu treabă excelentă cu pensiile și salariile profesorilor... În 2019, România avea, conform INS, rata riscului de sărăcie sau exclusiune socială a fost de 31,2 la sută, afectând șase milioane de persoane. În 2023, a crescut la 38 la sută, afectând 7,2 milioane de persoane.

Așadar, guvernele lui lohanis din 2019 încoace nu numai că au lăsat pe peronul gării 6 milioane de persoane care așteptau trenul de ani de zile – au mai adăugat un surplus de 1,2 milioane de persoane, cu tot cu copiii, seniori, căței și purcei... Ironie neagră – statistica din 2023 nu conține sutele de mii de oameni care au sărăcit în 2024, în condițiile în care am fost „salvați” de la plan-demir de minunații Șică Orban, Vasiliță Cățu, Ciucă „al nostru” (cel cu patru milioane de euro aruncați pe o carte de poze) și Ciolacu, iar pensionarilor, cu puține excepții, li s-au înghețat sau redus pensiile... Ce anume a crescut în acești ani? Numărul sinecurilor la stat: peste 300 de mii. Salariile sinecurilor, pensiile speciale. Ajutoarele de stat pentru corporații. Profiturile băncilor care au împrumutat statul, aceleași care au fost salvate de stat de la faliment în anii 2009-2014, cu banii noștri. Miliarde...

care, ori, mai grav, în lipsa lor, singurul lucru „predictibil” rămâne speranța... A avea rezerve, a avea resurse, umane, alimentare, de combustibili, de locuire, fie și aparent temporare, transformându-se în soluții pentru restul de viață pentru mulți, mai ales cei bătrâni, cei ce nu mai pot să-și strige disperarea și drepturile la case pe măsura celor pe care le aveau, este esențial... Este fundamentul zilei de mâine. Restul, doar vorbe goale... Pentru că morții rămân morți, cei năpăstuiți, poate deja în sărăciile lor, rămân și mai goi, aproape dorindu-și să fi fost ei cei uciși de ape...

Suntem într-o situație catastrofală... Față de care, o altă urgie următoare se poate dovedi un ultim suflu de istovire și isprăvire a speranței... Pentru că suntem dincolo de orice linie de siguranță... Nu mai avem o zonă predictibilă, măcar, nu pentru dezastrul în sine, unde și când va lovi, ci pentru ieșirea din situații adesea mai catastrofale: depășirea urmărilor... Pentru că suntem deja captivi unei stări

dacă?... Or, este timpul să ne oprim din tot ceea ce dăm altora și să ne punem câteva întrebări... De ce să-i mai ajutăm pe cei ce se complac, deja, unei stări de război?... De ce să-i mai ajutăm când limitele de sprijin, ca ajutor umanitar, au trecut de mult timp de necesarul de război?... Intrând într-o comoditate de război... Dacă vom fi și mai aprig loviți? De ce să ajungem noi a sta cu mâna întinsă? De ce să ajungem să ne întrebăm, în cadrul unui scenariu predictibil, singurul posibil a mai fi conturat, pe noi cine ne va ajuta la greu?... Va avea cine? Iar dacă da, o va face?

Trăim vremuri în care războiul, răul din el, dar mai ales, complacerea de victimă continuă, par doar adieri ale răului... Pentru că rezervele și resursele noastre sunt șterse din existența noastră... Din drepturile noastre... Visteriile și cămărilor de urgență ale țării sunt aproape goale... Rezervele de bani, de medicamente, de alimente... Am ajuns practic victime în așteptarea catastrofei finale... Cerșirea la porțile

mai colecteze deși este de așteptat să își înfigă și mai aprig ghearele în noi după cheltuielile de la buget de după aceste inundații...

Suntem într-o zonă în care însăși supraviețuirea de după catastrofe devine un moft de speranță... Și atunci, de ce să ducem în spate o povară care nu este a noastră?! Am ajutat destul Ucraina... Dincolo de pocinoagele și mârșăviile ei la adresa noastră, ar trebui, nu să tot ținem obrazul întors, în fond ne lovește în credința noastră, în smerenia noastră ortodoxă, în bunul simț și cumsecădenia de români, ci să-i spunem „Ajunge!”... Are și țara noastră nevoie de ea însăși... Pentru că doar propria țară ne poate ține departe de momentul umilirii, îngenuncherii în fața Europei... Iar asta înainte de a ne trezi cu toții inundați, luați de ape, măturați de vijelii de neînchipuit, îngropați de urgiile ce stau să vină după calendele altor socoteli de dezastru...

Sfinții Aiudului – jertfa lor este credința noastră!

Ionuț
Țebe

În anii '90, când participam cu emoția libertății câștigate la celebrarea Sfinților Închisorilor de la Aiud – pe 14 septembrie de Ziua Crucii – eram martor la prezența a sute de foști deținuți politici din temnițele comuniste, care participau cu lacrimi în ochi la slujba

dorit să rupă legătura dintre români și Dumnezeu, dintre om și cer, dar cei care au mărturisit credința la Aiud și-au dus Crucea până la capăt pentru mântuirea neamului nostru. Prin jertfa Sfinților Închisorilor poporul român a depus o mărturie de credință singular în Europa pentru ispășirea păcatelor și mântuirea neamului omenesc.

Pe locul numit sim-

mului. Pentru a ajunge în interiorul bisericii, trebuie coborâte 24 de trepte care simbolizează pășirea spre întinerul din celulele comuniste. Monumentul „Calvarul Aiudului” a fost sfințit de Mitropolitul Bartolomeu în anul 2005. S-a zidit, pe pământul sfințit de sângele suferinței, mănăstire pentru a fi aici o permanentă rugăciune spre sufletele celor care s-au jertfit pentru

mari patrioți și creștini sunt. Să te afișezi azi la un ceremonial de cinstire a Sfinților Închisorilor, ca politician a devenit o provocare care afectează imaginea de înregimentat al sistemului și te supune criticii celor care fac agenda publică străină României. Nu este corect electoral și politic pentru cei care conduc România să comemorezi Sfinții Închisorilor ce s-au jertfit pentru lib-

fii, a avut curajul să se împotrivescă celor care doreau să rupă firul credinței care lega poporul român de Dumnezeu și România de tradiția europeană.

Jertfa mucenicilor și martirilor din temnițele comuniste este lupta noastră pentru libertate, demnitate și adevăr. Celebrarea Sfinților Închisorilor este chemarea la neuitare. Dacă

de parastas în memoria camarazilor uciși de tortionarii comuniști în penitenciarul de maxima siguranță și aruncați apoi în groapa comună din cimitirul improvizat de la „Râpa Robilor”. Prin temnița Aiudului a trecut elita intelectualității române. Cu adevărat Aiudul a fost o „universitate” a demnității, sacrificiului și credinței românești.

Despre anii de detenție, Petre Țuțea spunea: „Nu pot să vă povestesc tot ce-am suferit pentru că nu pot să ofensez poporul român spunându-i că în mijlocul lui s-au petrecut asemenea monstruoșități”. Aici, în celulele transformate în chilii ale rugăciunii inimii, s-au ridicat direct la ceruri, datorită Crucii purtate și asumate, floarea intelectualității. Aiudul a arătat lumii că poporul român nu s-a lepădat de Hristos și a preferat prin cei mai aleși fii ai neamului să se jertfească pentru a nu se rupe niciodată legătura dintre români și Dumnezeu. De la Aiud s-a umplut cerul de sfinți români. Comuniștii au

bolic, „Râpei Robilor”, la sfârșitul anilor '90 s-a ridicat un monument la inițiativa foștilor deținuți politici în frunte cu vrednicul de pomenire, Mitropolit Bartolomeu Anania și arhimandritul Iustin Pârvu. Schitul „Înălțarea Sfintei Cruci” – Aiud, ridicat la rangul de mănăstire, este situat pe „Râpa Robilor”, pe locul gropii comune, și a fost înființat în 1 ianuarie 2005. Lucrările la monumentul-biserică, numit „Calvarul Aiudului”, au început în 1992.

Lăcașul de cult a fost construit în memoria martirilor din temnițele comuniste românești, iar arhitectura a fost proiectată de Anghel Marcu și Nicolae Goga. Pe acoperișul monumentului sunt vizibile 14 cruce îngemănate care exprimă unitatea în suferință a celor care au fost privați de libertate, dar privite separat cele șapte cruce amintesc de cele șapte Sfinte Taine ale Bisericii Ortodoxe. Cele șapte cruce îngemănate duc în spate o cruce uriașă care simbolizează Crucea Nea-

adevăr și libertate.

Din păcate anul acesta, nu am mai observat la ceremonia de celebrare a Sfinților Aiudului prezența foștilor deținuți politici. Dacă de la an la an erau tot mai puțini, azi pe 14 septembrie 2024 nu a mai ajuns poate niciunul. Trecerea anilor și bolile bătrâneților i-a rărit de la an la an. În ciuda ploii reci de toamnă am avut bucuria să observ că la Liturghie și la parastas au participat sute de credincioși și numeroși urmași ai foștilor deținuți politici, dar și prezența domnului Coriolan Baci, președintele Fundației Ogoranu și numeroși tineri din comunitatea identitară cu steaguri tricolore. Urmașii foștilor deținuți politici au pregătit mese, cu bogate prinoase, pentru slujba de parastas. La ceremonia de celebrare a jertfei hristice a celor din temnițele comuniste nu au participat, din păcate, nicio oficialitate locală, niciun lider politic de la centru și nici măcar unul dintre politicienii suveraniști care se bat cu pumnul în piept pe la televiziunile vărașilor cât de

ertatea, biserica și demnitatea poporului român. Sfinții Închisorilor sunt coloana vertebrală spirituală a poporului român. Exemplele de demnitate morală și națională, dar și lupta pentru libertate a martirilor care s-au jertfit în închisorile comuniste deranjează sistemul și clasa politică coruptă și obedientă. Sfinții Închisorilor sunt azi modele de demnitate și credință pentru români. Jertfa sfinților reprezintă file din noul pateric al creștinismului românesc. Celebrarea Sfinților Închisorilor este o datorie morală pentru cei încă puțini care mergem an de an la Aiud pe 14 septembrie pentru a celebra și oferi modele de demnitate și jertfelnicie întru libertate și adevăr tinerelor generații. Un popor fără memorie și tradiție dispare. Ștergerea istoriei naționale din manualele școlare are ca efect dispariția poporului. Celebrarea memoriei Sfinților Închisorilor e o chemare la nădejde pentru noile generații, că neamul nostru, prin cei mai buni și frumoși

vom uita trecutul, de jertfă ziditoare, pierim ca și neam. Sfinții Aiudului sunt modele morale luminoase de urmat pentru generațiile tinere. Amintirea sfinților dezrobește de răul din noi. Cine ocultează trecutul nu are de fapt niciun viitor. Tinerii de azi trebuie să învețe pildele de pateric ale Sfinților Închisorilor, nu numai la comemorări, ci și la școală sau dinspre catedrele universitare. Fără acești eroi sfințiți de luptă și suferință pentru credință și libertate am fi dispărut ca națiune. Un popor fără principii și valori este condamnat la robie. Cine-și uită istoria devine doar o geografie. Să ne rugăm la Sfinții Închisorilor ca să ne salveze din robia păcatului. Lupta lor este credința noastră”.

Fabrica de eroi...

Petru
Jipa

Nu mai avem combinate petrochimice, agricultură, combinate siderurgice, dar fabricăm politicieni, eroi, scriitori, istorici, pe tot cuprinsul Europei. Fabricarea falșilor eroi implică manipularea și crearea unei imagini fictive a unei persoane sau grup de persoane, astfel încât să fie percepuți ca eroi în ochii

metehnele politicii manelizate. Cert este un lucru: cei care au făcut cinste istoriei acestei țări, astăzi pun panouri pe șoselele patriei să ne reamintească cine vor ei să fie. Bani să ai, că ești orice...! Am mai avut un președinte care a fost la un pas să ajungă academician, apoi s-a adevărat că a fost ciripitor la toate porțile pământului. Astăzi eroi, mâine ciocii...

Cred că ar trebui să ne îngrijoreze și schimbările

în conducerea politica locală sau națională. Aceste evenimente reflectă doar câteva aspecte ale politicii europene actuale, iar contextul politic poate varia semnificativ de la o țară la alta. Din punct de vedere economic, Europa se confruntă cu o serie de provocări și schimbări importante. Impactul economic al pandemiei de coronavirus a fost un șoc pentru Europa, cu recesiune în multe țări și efecte nega-

swagen, se pregătește să părăsească scena europeană. Vă dați seama: Volks- popular, wagen- automobil. Automobilul popular, un gigant care a făcut istorie Europei. Asta înseamnă mii de salariați pe străzi alături de mii de oameni care au emigrat pe acest continent. Dar cui îi pasă, politicienii scriu cărți despre cine sunt ei și ce au făcut ca să ajungem aici.

De-a lungul istoriei, multe mari firme au decis să

de reducerea costurilor de producție și de căutarea unor piețe în expansiune, dar a fost criticată pentru impactul asupra locurilor de muncă din SUA. Această bancă, HSBC, a decis să mute sediul central din Regatul Unit în Hong Kong, în principal din cauza taxelor mari și a reglementărilor stricte din UK, căutând un mediu de afaceri mai favorabil. Compania finlandeză Nokia care a fost un lider pe piața telefoanelor mobile, a

publicului, fără ca această imagine să se bazeze pe fapte reale sau merite autentice. Există mai multe tehnici care pot fi folosite pentru a fabrica falși eroi. Folosirea mass-mediei pentru promovarea unei imagini pozitive a unor persoane sau grupuri, ignorând sau minimalizând aspectele negative. Prezentarea unor realizări sau acțiuni fictive ca fiind ale falșilor eroi, cu scopul de a le crește popularitatea și prestigiul. Promovarea excesivă a liderului într-un cult al personalității pentru a-i construi o imagine de erou. Încercând să minimizeze sau ascundem defectele și eșecurile, astfel încât să nu afecteze imaginea de erou. Fabricarea falșilor eroi este adesea folosită în scopuri politice sau propagandistice pentru influențare și manipulare socială nefăcând cinste eroilor autentici! De la „Pas cu pas” la pas peste nas nu a mai fost decât un strănut încărcat cu

care au loc în Europa. În timp ce situația politică din Europa este în continuă schimbare, există câteva evenimente și tendințe importante care atrag atenția. Marea Britanie a părăsit oficial Uniunea Europeană pe 31 ianuarie 2020 și încă se află în perioada de tranziție până la sfârșitul anului. Negocierile privind relațiile viitoare dintre Regatul Unit și UE sunt în curs, iar impactul Brexitului asupra economiei și relațiilor internaționale continuă să fie o preocupare majoră. Europa se confruntă cu o continuare a fluxului de imigranți, iar gestionarea acestei probleme rămâne un subiect controversat în cadrul Uniunii Europene. Întreaga Europă se confruntă cu consecințele pandemiei de coronavirus, inclusiv restricții stricte impuse pentru a controlul virusului și eforturile pentru vaccinare. În multe state europene au avut loc alegeri locale sau naționale care au produs schimbări semnifica-

tive asupra piețelor financiare și locurilor de muncă.

Guvernele din Europa au adoptat diverse măsuri pentru a sprijini economia, inclusiv programe extinse de ajutoare sociale și investiții masive în infrastructura și sectoare cheie. Europa continuă să fie una dintre cele mai mari regiuni comerciale din lume, însă contextul global al comerțului este influențat puternic atât de relațiile comerciale transatlantice precum și de tensiunile comerciale cu alte regiuni ale lumii. În ultimii ani, preocuparea pentru protecția mediului s-a intensificat considerabil și multe state europene au adoptat politici orientate către reducerea emisiilor poluante și promovarea energiei regenerabile. Aceste sunt doar câteva exemple ale aspectelor economice curente care afectează Europa, dar ce m-a pus pe gânduri a fost când am văzut că marele constructor de mașini Volk-

părăsească țara de origine, din diverse motive. Iată câteva exemple notabile. Deși Apple a fost fondată în Statele Unite, o mare parte din producția sa a fost externalizată în China și alte țări. Motivul principal este că costurile de producție sunt mult mai scăzute în aceste regiuni, iar China oferă o infrastructură puternică pentru fabricarea electronicelor. Compania Boeing a relocat o parte din producția sa în afaceri externe, cum ar fi în Brazilia și în anumite țări din Asia de Sud-Est. Motivele includ costurile de producție și atracția unor piețe noi pentru avioanele comerciale. Ford a început să producă mașini în Mexic pentru a beneficia de costuri de muncă mai mici și pentru a mări competitivitatea pe piața auto. Acest lucru a stârnit controverse în SUA, deoarece a dus la pierderi de locuri de muncă. De asemenea, G.M. a transferat o parte din producție în Mexic și alte țări, motivată

mutat producția în China și alte țări asiatice pentru a reduce costurile și a se adapta la cerințele globale. Aceste decizii sunt, în general, motivate de dorința de a reduce costurile de producție, de a accesa piețe noi sau de a beneficia de condiții mai favorabile de reglementare fiscală. Cu toate acestea, plecarea companiilor din țările lor de origine poate fi o lovitură asupra economiilor locale, conducând la pierderi de locuri de muncă și la alte efecte negative.

Trăiască politica înțeleaptă a Europei și fabrica de eroi!

Izolându-ne, nu doar de apropiați, nu doar de rude și familie, ci, practic, și de sine...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este vorba strict despre plângerile și delatiunile legate de procesele de muncă, a relațiilor dintre angajator și salariați, a frecșurilor și reclamațiilor dintre aceștia, a plângerilor dinspre orice direcție am privi, patroni, angajați, colegi, asociați în firme... Pentru că nu aici este miza... Nu simpla delatiune legală, „îmbunătățită”, acoperită, stimulată și, poate, pe viitor, și recompensată din sfera muncii... Chiar dacă lucrurile vor avea efecte și în această zonă, fie și mai mici, ba chiar neînsemnate ca valoare, cuantumul, față de sfera mai „largă”, imensă chiar, în final vizată... Pentru că scopul intervenției ICCJ în a da liber delatiunilor dintre angajați, salariați și patroni, și, atenție, patroni (pentru că acordul legislativ al instanței

nu vizează strict relația dintre angajați și patroni, ci, și din interiorul acestor „nuclee”, „a priori” considerate în conflict, întotdeauna socotite vinovate și învinovățite sub diferite forme și formule), urmărește și realizează, de altfel, extirparea prezumției de nevinovăție, a dreptului la intimitate și viață privată. Pentru că nimeni nu va putea detașa sfera publică a zonei vizate (relațiile de muncă) de viața privată și dreptul la intimitate al angajaților, angajatorilor, colegi sau parteneri, asociați într-o firmă...

Se urmărește, de fapt, înlăturarea din procesul juridic al aprobării de către o instanță a obținerii licite a oricăror materiale de delatiune, prin respectarea minimelor condiții (de până acum) ale legii... În speță, acordul părții vizate de a fi înregistrată, art. 74 din Codul civil (încă în vigoare, nu?!) interzicând înregistrarea unei persoane fără

acordul acesteia, acordul fiind o condiție obligatorie a admiterii probei în instanță.

Or, instanța a decis acum că angajații, între ei, în relație cu angajatorul, dar și asociații ori patronii (între ei), pot folosi probele audio-video obținute chiar fără acordul celeilalte părți. Practic, înregistrarea de sistem securistic este pusă din nou la baza „dreptului” civil și penal din România, devenind obiect juridic de drept, incontestabil și inatacabil prin raportarea la noua condiție: lipsa obligativității obținerii acordului părții ori, măcar, a înștiințării acesteia că este înregistrată. Mai mult, cum nici un judecător nu va sta să verifice dacă o înregistrare primită ca probă în instanță a fost făcută în intervalul „de lucru” al părților (doar vorbim despre conflicte de muncă, nu?!), suprapunându-se strict pe intervalul orar de lucru, automat toate delatiunile vor deveni probe... Inclusiv prim premiza faptului că, fie

și derulată ulterior în spațiul privat (telefonic ori prin rețelele sociale, de exemplu), o discuție de acest gen poate viza, „in integrum” ori parțial, sfera de activitate a părților aflate într-o relație de serviciu, ca angajați, asociați, patroni, prin urmare, puține probe audio-video și foto, obținute prin mijloace de facto ilicite, neavând acordul părților vizate (la început, apoi, în epuizarea acestui drept, măcar a înștiințării celeilalte părți că este înregistrată) vor mai putea fi respinse.

De acum, oricine va putea înregistra legal pe oricine!... Și urmări, supraveghea și chiar hărțui, pentru că altfel nu pot fi obținute aceste înregistrări, nu?!... Sigur, nu este vorba despre chiar oricine înregistrând pe oricine... Pentru că nu plângerile, frustrările, orgoliile lezate, pierderile „de lezmajestate” de pe rețelele sociale vor avea întâietate, ci tot înregistrările din marile probe cu

dedicație și direcție ale sistemului... Dar scopul poate fi și acela ca, în final, fiecare să ajungă să se teamă... Nu atât pentru celălalt, chiar dacă este un apropiat ori un cunoscut, ci pentru sine. Iar orice asemănare cu sistemul represiv „de inspirație” se oprește aici. Restul va fi strict pe materie civilă și penală pe fond de „om nou”. Cel ce nu va mai putea nici să deșurubeze galena telefonului, nici să scoată dispozitivele din priză... Ci doar să-și creeze un zid de prevenție prin cea mai oribilă formă spre care ne va îndrepta sistemul. Izolarea nu doar de cunoscuți, nu doar de apropiați, nu doar de rude și familie, ci, practic, și de sine...

Mâțele lui Trump și Metafizica Progresismului: O Viziune Pamfletară...

Radu
Golban

Într-o lume în care declarațiile politice sunt adesea trecătoare, puține au reușit să capteze atenția globală la fel de rapid ca afirmația lui Donald Trump despre haitienii din Springfield care ar mânca câini și mâțe. Această remarcă, făcută într-un duel televizat cu Kamala Harris, a stârnit mai multă milă față de Trump decât față de patru pedele menționate. Dar întrebarea rămâne: a riscat el ridiculizarea sau a fost o mișcare premeditată pentru a deschide o altă discuție?

Este cert că dacă ar fi citat din publicații de antropologie, nimeni nu l-ar fi ascultat. Însă, astfel, știrea a ajuns pe întregul glob. Donald Trump, un adept al familiei tradiționale și critic vehement al termenului „woke”, pare să fi deschis un nou front împotriva acestei „cancel culture”. Dar care este legătura dintre o mătă și „woke”?

Termenul „woke” se referă la conștientizarea problemelor sociale și politice, în special cele legate de justiția rasială și socială. În România, termenul nu este la fel de răspândit ca în SUA, dar începe să fie cunoscut în cercurile progresiste. Originea etimologică a termenului

„woke” provine din limba engleză african-americană vernaculară, unde inițial însemna pur și simplu „treaz”, dar a evoluat pentru a desemna conștientizarea socială.

Dacă haitienii nu ar celebra religia voodoo la nivel de stat și nu ar consuma carne de pisică de Crăciun, probabil nici Trump nu ar avea o astfel de problemă cu această minoritate. În Haiti, copiii învață că independența lor față de Franța (obținută în 1804) se datorează unui pact cu Satana. Fostul dictator Jean-Bertrand Aristide, antropolog de meserie, celebra și conducea evenimentul Bois Caïman.

Bois Caïman este locul unde s-a desfășurat o ceremonie voodoo crucială în august 1791, considerată punctul de plecare al revoltei sclavilor care a condus la independența Haitiului. Conform legendelor și credințelor populare, liderii revoltei s-au adunat sub conducerea lui Dutty Boukman și a preotesei Cécile Fatiman pentru a face un pact explicit cu diavolul. Acest pact le-a promis succes împotriva coloniștilor francezi și nu este niciun secret că acest moment simbolic este văzut ca un act fondator al națiunii haitiene. Voodoo își are rădăcinile în religie tradițională din Africa de Vest, în special în regiuni

precum Benin, Togo și Nigeria. Aceste religii au fost aduse prin sclavia transatlantică în Caraibe, în special în Haiti. Un aspect controversat al ritualurilor voodoo îl reprezintă sacrificarea animalelor, inclusiv câini și mâțe. Aceste sacrificii sunt considerate ofrande către spirite sau divinități pentru a obține favoruri sau protecție spirituală. Deși aceste practici sunt rareori discutate deschis din cauza sensibilităților culturale și etice moderne, ele fac parte din moștenirea complexă a voodoo-ului.

Indiferent de convingerile religioase ale fiecăruia, trebuie să luăm notă că o țară întregă se declară liberă prin acest pact cu diavolul semnat prin sânge. Ritualul voodoo omagiază aceste valori „woke”, iar transpunerea identităților este elementul central al acestei practici oculte. Se poate pune întrebarea dacă „change culture” nu este un ritual voodoo la scară mondială. Este evident că populația de culoare din Africa și Caraibe care a ajuns în SUA a păstrat această religie ce s-a răspândit din New Orleans. Acest subiect este studiat intens în cercetările antropologice. Mătă lui Trump devine astfel o figură stilistică prin care el atinge nucleul dur al curentului progresist, scoțând la iveală

latura toxică a acestei mișcări? Cu cât ne aprofundăm mai mult în istoria acestei religii, cu atât devin mai vizibile asemănările cu mitologia germanică ce îl proslăvește pe Wotan (cunoscut și ca Wodan sau Odin), nume ce amintește direct de voodoo.

Un element comun al acestor două religii este sincretismul — procesul prin care diferite tradiții religioase sau culturale sunt combinate pentru a crea noi forme spirituale sau ritualuri hibride. Sincretismul mimează structura unei religii tradiționale prin împrumuturi eclecticice din diverse surse spirituale sau culturale; totuși, adepții săi pot ajunge să venereze idei sau entități diferite față de cele originale.

Atât trăirea cât și veghea sau conștientizarea enoriașilor sunt realizate prin ritualuri în care aceștia își schimbă identitățile la nivel de ritual „woke”. Misionarii germani au dus această religie păgână în numele crucii și al lui Isus în Africa. Trezirea („woke”) este și elementul spiritual al adepților lui Wotan, despre care C.G. Jung spunea (în 1936) că se află într-un proces de trezire la germanici.

Nu ne mai mirăm acum de ce New Age-ul american are atâtea elemente comune cu mitologia germanică, despre care tot Jung spunea că se

manifestă ca o epilepsie latentă. Este deci mătă lui Trump un vehicul prin care dorește să ne trezească și să ne avertizeze asupra riscurilor acestei manii a progresismului?

Și atunci apare întrebarea: sub pretextul acestui progresism modern — caracterizat prin „genderism” permanent, „change culture” și traversarea constantelor concepte identitare — nu cumva suntem toți supuși unui ritual similar?

Un ritual care ne transformă identitatea fără ca măcar să fim conștienți pe deplin? Dar oare Trump chiar s-a adresat unei probleme culinare locale sau a deschis cutia Pandorei către obiceiuri oculte ce urcă până-n vârful piramidei progresiste? Chiar o mătă nu este miza aici!e.